

VE SPÁRECH ŠELMY

PŘEŽILA
JSEM ÚTOK
GRIZZLYŮ, 1967



LAUREN
TARSHISOVÁ

DOBRODRUŽNÉ
PŘÍBĚHY PRO DĚTI

Ve spárech šelmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Lauren Tarshisová

Ve spárech šelmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

VE SPÁRECH ŠELMY

PŘEŽILA JSEM
ÚTOK GRIZZLYŮ, 1967



Lauren Tarshisová
ilustrace Scott Dawson

 P R E S S

I SURVIVED SERIES, BOOK 17: I SURVIVED THE ATTACK OF GRIZZLIES, 1967. Copyright © 2018 by Dreyfuss Tarshis Media, Inc. By arrangement with the author. All rights reserved.

Illustrations copyright © 2018 Scholastic Inc.

Photos ©: vi: Paul Sawer/Minden Pictures; 116: Courtesy National Park Service; 121: 4X5 Collection/Superstock, Inc.; 125: Stephen Saks/Getty Images; 127: Thomas Mangelsen/Minden Pictures; 129: Courtesy Chuck Bartlebaugh/Be Bear Aware Campaign

Special thanks to John Hechtel

Translation © Eva Kadlecová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3564-8

ISBN e-knihy 978-80-264-3597-6 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3598-3 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3596-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Věnováno Scottu Dawsonovi



KAPITOLA 1



Úterý 8. srpna 1967
Granite Park,
národní park Glacier, Montana
Kolem půl desáté večer

Grrrrrrauurrrrrrrrrrrrrrrrr!

Obrovský grizzly rozzuřeně řval. Z doširoka rozvřených čelistí mu kapaly sliny. Jeho drápy se leskly jako dýky. A Melody Vegová běžela o život. Nepochybovala o tom, že se ji ten medvěd chystá zabít.

Ještě před chvilkou seděla v poklidné temnotě, obklopená magickou divočinou národního parku Glacier.

Sovy houkaly. Noční hmyz tiše bzučel.

Ale pak se ozvalo něco jiného. Něco, z čeho Mel ztuhla krev v žilách.

Ohromné tlapy drtící zemi. Vlhké, sípavé výdechy. Hluboké, burácivé mručení.

Mel se zadívala do dálky.

A tam stál: grizzly. Stríbržitě hnědá srst se třpytila ve světle měsíce.

Melino tělo zachvátila panika. A než se stihla zamyslet, utíkala, co jí nohy stačily. Trvalo ale jen pár vteřin, než obrovské medvědí tlapy začaly dunět na zemi za jejími zády.

Srdce se jí mohlo samou hrůzou rozskočit. Zamířila k nejbližší borovici. Byla nevysoká a slabá. Ale byla její jedinou nadějí, jak zůstat naživu. V duchu se modlila, aby tenhle grizzly neuměl šplhat po stromech.

Medvěda od ní dělil už jen jeden skok, když se Mel vrhla na strom. Popadla jednu z nízkých větví, vykopla nohama a zhoupala se do koruny. Než ale stihla vyšplhat výš, medvěd stál na zadních. Ohnal

se obří tlapou po její noze a Mel se do masa zaryly jeho drápy. Dařilo se jí nevnímat palčivou bolest, prýstící krev. Třesoucíma se rukama křečovitě svírala větev, vytahovala se výš a výš, pryč z medvědova vražedného dosahu.

Medvěd se ale nevzdával.

Začal bušit tlapami do kmene, rval z něj větev za větví a řičel přitom zuřivostí.

Graaaaaauuurrrrr!

Chatrný strom se otřásal, jako by byl stejně vyděšený jako Mel. A potom – *prask*. Větev, kterou Mel svírala v ruce, se zlomila. Mel ztratila rovnováhu. Čas se na chvíli zastavil, zatímco se dívka řítila vzduchem, obracela se, bezmocně máchala rukama a křičela o pomoc.

Padala a padala, země byla stále blíž. Mel se připravovala na sevření drtivých čelistí a vražedných drápů.

V národním parku Glacier ještě nikdy nezabil grizzly člověka.

Až dodnes.

KAPITOLA 2



O dva dny dříve

Neděle 6. srpna 1967

Jezero McDonald, národní park Glacier

Kolem osmé večer

„Mel! Chci se tě na něco zeptat,“ hlásil Melin čtyřletý bráška Kevin.

„Tak do toho,“ vyzvala ho Mel.

Byli na pláži před dědečkovým srubem. Kevin seděl Mel na klíně a hltal opečený marshmallow. Před nimi praskal oheň a jezero mělo v měsíčním světle tmavě nachovou barvu.

„Které zvíře je ze všech nejnebezpečnější, nejstrašidelnější a nejzuřivější?“ zeptal se Kevin.

„Tady v národním parku?“ opáčila Mel a spolkla poslední kousek své opečené sladkosti.

Kevin přikývl.

„Medvěd grizzly,“ poučila brášku. „Ale jen když ho vylekáš.“

To věděl přece každý.

„A které zvíře přepere grizzlyho?“ vyptával se dál Kevin.

„Hmmm,“ dumala Mel. Svého malého brášku milovala nade všechno na světě. I když ji svými neustálými otázkami někdy přiváděl k šílenství.

„Co třeba puma?“ navrhl Kevin.

„To pochybuju,“ odvětila Mel s očima upřenýma do ohně.

„Vlk?“

„Asi ne.“

„Kojot?“

„To si nemyslím.“

„Já už vím!“ zvolal vzrušeně Kevin. „Rosomák!“

Rosomáci byli divoká zvířata, která vypadala jako malí medvídci, ale ve skutečnosti byli příbuzní

s lasicemi. Mel neměla tušení, jestli se pouštět do šarvátek s grizzlyi.

Naštěstí se na kamenitém písku ozvalo chroupání kroků a od srubu k nim kráčel jejich dědeček.

„Mluvil tu někdo o rosomácích?“ zeptal se, když se posadil vedle nich. „Jednou jsem viděl rosomáka, jak sebral mrtvého jelena třem vlkům. Nebyl větší než lišák. Ale neměl žádný strach. Vůbec žádný.“

Kevin seskočil Mel z klína. „A může rosomák přeprat grizzlyho?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou děda. „Grizzly je ze všech nejsilnější. Ale něco ti povím: rosomáci jsou pěkně zuřiví!“

„Jako já!“ prohlásil Kevin a zavrčel. Vycenil zuby a z jeho ulepených prstíků se rázem staly ostré drápy. Potom vybuchl smíchy a s hihňáním se svalil dědovi do klína.

Jeho smích se nesl k hvězdnatému nebi. A v tu chvíli si mohla Mel aspoň namlouvat, že tohle jsou jen další normální, šťastné prázdniny v národním parku.

Ale na jejich výletě samozřejmě nebylo vůbec nic normálního. A Mel si byla skoro jistá, že nebude



už nikdy šťastná. Táta zůstal doma ve Wisconsinu. Letos už si volno nemohl dovolit.

A maminka...

Maminka už nebyla. Zemřela vloni v prosinci při autonehodě.

Mel znovu ucítila v prsou bodavou bolest, jako by jí pukalo srdce. Vstala a snažila se zahnat slzy.

„Hned jsem tu,“ řekla dědovi a bráškovi a zamířila do srubu. Nechtěla, aby ji viděli plakat.

Mel do Glacieu letos jet nechtěla. Ale děda prohlásil, že tradice se musí dodržovat. Vždycky v létě jezdili na dva týdny do Glacieu. Děda tvrdil, že maminka by si přála, aby sem jeli i letos.

A táta souhlasil. „Vždyť ten park miluješ, Mel,“ připomínal jí. „Myslím, že ti to tam udělá dobře.“

Tím *dobře* táta myslel, že Mel dostane chuť dělat i něco jiného než sedět sama ve svém pokojíčku. Že dostane chuť vídat zase své kamarády, hrát softball, chodit na kuželky... prostě cokoliv.

Ale Mel se nechtěla cítit dobře. Nezasloužila si být šťastná. Protože to byla její vina, že maminka už nežila.

Mel rozrazila dveře srubu a mysl se jí opět zatoulala do té zasněžené prosincové noci.

Její kamarádka Tereza si moc přála, aby u ní Mel přespala. Maminka řekla, že to nejde, protože silnice jsou tak zledovatělé, že se po nich nedá jezdit. Mel ji přemlouvala a žadonila, a nakonec, když na chvíli přestalo sněžit, maminka svolila, že ji tedy odveze.

Vyjely na dálnici. Nebe se zatím vyjasnilo a sníh na pohled zářil. Maminka si začala zpívat: „Plavu si, ani nevím jak...“ A Mel se k ní přidala. Byl to